

Sára F. Rezková

LAJKNI MĚ!

YOUNG ADULT

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Sára F. Rezková © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-185-3

OBSAH

První kapitola AHOJ, JÁ JSEM ESTER

Kapitola druhá ČERVENOHLAVEC

Kapitola třetí CHOVATELKA SLONŮ

Kapitola čtvrtá DÁM SI JEDNU FLORENTÝNKU

Kapitola pátá STOKILOVÁ MULAN

Kapitola šestá FANDA RYCHLOSTI

Kapitola sedmá DŽUSÍK!

Kapitola osmá INTERNETOVÉ PODSVĚTÍ

Kapitola devátá JARNÍ ÚKLID NA SMETÁKU

Kapitola desátá SMRTELNÁ CHOROBA

Kapitola jedenáctá JÁ JSEM MAMINKA

Kapitola dvanáctá TAK ASI ZDAREC, NO...

Kapitola třináctá HLASITÁ PODPORA HVĚZDĚ

Kapitola čtrnáctá BALADA O JEDNOM MONOKLU

Kapitola patnáctá ANDY, KRÁL INTERNETU

Kapitola šestnáctá ANDYHO MAJETEK

Epilog

PODĚKOVÁNÍ

Ty víš, Brokolí, že tohle věnování patří tobě.

Prolog

„No, nekecej...“ vydechnu, zatímco koukám na svou kamarádku a spolubydlící v jedné osobě, která sedí naproti mně a cpe se čokoládovým dortíkem ve Starbucks. Ještě jsem si ani nestačila sundat bundu, natož dojít pro své vlastní kafe, když to na mě vybalila.

„Nekecám.“ Zakroučí na mě hlavou a do pusy si dá další várku. „A musím říct, že ty děláš o dost lepší.“ Ukáže vidličkou na dort.

„Ale to...“ Dál na ni jen vyjeveně zírám. Tohle prostě není možné! Ne-e! Tohle je naprostá kravina a úchylárna a ne, ne, ne!

Prostě... fuj.

Julka mi věnuje jen jeden rozpačitý úsměv a pak pokrčí rameny.

„Já vím, že je to hrozně narychlo, Ester, ale je to úžasná příležitost a já jsem tohle vždycky chtěla udělat!“ Rozpřáhne nadšeně ruce a nahodí radostný úsměv. „Zlatí, tohle je prostě ta příležitost, na kterou jsem tak dlouho čekala!“

No, to teda bezva...

Teda jasně, jsem ráda, že dostala tu příležitost, na kterou čekala. Jsem za to vděčná a moc jí to přeju, ale... Ale co já?

Nemastně, neslaně se na ni usměju.

„Není to navždycky,“ připomene mi. Jen pokrčím rameny a dál se na ni snažím statečně usmívat.

„Já vím, ale budeš mi chybět, Julko.“

„Však ty mně taky, zlato.“ Shovívavě se na mě usměje a pak se ke mně nahne a obejmě mě. Mám silný pocit, že to udělala i proto, aby si do mého trička mohla otřít od toho dortíku ruce, ale bylo by ode mě ošklivé tu chvíli zkazit tím, že bych jí to řekla.

Takže se jen dál vytrvale usmívám a doufám, že neodhalí, že ji chci nakopat do zadku.

Takhle mi kazit plány! Nejen, že chce odejít do ciziny, ale ona má v plánu jet na jiný kontinent! Jako dobrovolník! Jestli chce někomu pomáhat, já se klidně hlásím!

Povzdech...

Jen co se nadechnu, napadne mě další hrozná myšlenka.

„A kde seženu novou spolubydlící, Julko? Já sama ten byt neutáhnu!“

Julka se ode mě odtáhne a usměje se na mě.

„Víš, zlato, moje sestřenka zrovna shání, kam se odstěhovat. Její spolubydlící se vdává za nějakého diplomata, takže Tami potřebuje nové místo.“

Zamračím se na ni.

„Vždyť víš, že se mnou to není tak lehké.“

„Ne, to se neboj. Tami, to je zlatý člověk.“ Když se znovu usměje, zachytím v jejím výrazu trochu ošklivé škodolibosti, což je teda sakra alarmující. Ta Tami zní nebezpečně. Zlatí lidi mě děsí. A popravdě, já děším dost je. Po ještě větší pravdě, mě to ani moc nezajímá.

Pohledem přistanu na hodinkách, které se ženou dál neúpros- ně dopředu. Sakryš, za půl hodiny už mám vyzvedávat malou Melí ze školky. Julka mi jen napsala, jestli bych se s ní nemohla na chvíli sejít, protože potřebuje probrat něco důležitého. Myslím, že tohle klidně mohlo počkat na doma. I když to tam pak bude Melí, a to... Uf, to budou těžké časy, až Julka zmizí a já to budu muset malé vysvětlovat.

Ušklíbnu se nad tou myšlenkou a jen přemýšlím, jak bych se tomu mohla vyhnout. Možná bych mohla říct, že teta Julka umřela a šla do nebe, to zní líp, než že se teta Julka odstěhovala na jiný konti- nent, a tak ji prostě nemůže vídat.

Velmi výchovné – lhát malému děcku a nakecat mu něco o smrti milované tety. Juj!

Povzdechnu si a podívám se na svou zatím ještě spolubydlící.

„Takže Burkina Faso, jo?“

„Jo.“ Rozzáří se znovu. „Není to skvělé, Esterí?! Budu pracovat jako dobrovolník v Africe!“

A já tu ztvrdnu sama s cizí holkou v bytě. Jupí!

„Je to vážně... skvělé,“ použiju její slovo a sama se nad svojí slovn- í neohrabaností zakřením. Julka si toho všimne a zase po mně hodí jeden z litostivých úsměvů. Julka je úžasná, vážně ano. Asi bych si ne- mohla přát lepší kamarádku, ale někdy mě dost štve, že mě lituje.

Chudinka Ester, vůbec si neužila mládí. Chudinka Ester, vždycky tak zodpovědná, a přece to schytala za druhé. Chudinka Ester...

Brrr... Oklepu se z té změti myšlenek. Vážně nemám ráda, když mě někdo lituje. Já sama to nedělám, je to zbytečný. Nelituju ničeho,

co se mi v životě stalo. Ostatně se mi nikdy nestalo nic hrozného. Já jsem spokojená, a to je to, na čem by mělo záležet, ne?

„Zlatí, já vím, že je to narychlo a všechno. A vím, že jsem to s tebou měla probrat dřív...“ Mávnu rukou a tím ji přeruším.

Jsem za ni šťastná. Sice je to trochu hořký štěstí, ale to se taky počítá, ne?

Věnuju jí úsměv, který je za celou tu dobu snad poprvé upřímný.

„Juli, prosím tě, ještě máme nějaký čas, než někam vyrazíš, ne? Budeme balit a budeme si to užívat, co ty na to?“

„Že jsem si tě snad ani nezasloužila.“

Převrátím na ni očima, protože se snažím o zachování své tvrdé tváře, ale ona mě má stejně prokouknutou.

„Chceš, abych s tebou vyrazila vyzvednout Melí?“

Jen zakrouťm hlavou. Po pravdě, budu ten čas strávený cestou do školky potřebovat na nějaké to přemýšlení. Už teď mě z těch novinek bolí hlava.

„To je v pohodě, ty teď budeš mít beztak hodně věcí na zařizování, ne?“ Když váhavě přikývne, pokračuju: „Já si jen s sebou vezmu kafe a vyrazím. Uvidíme se doma!“

Mávnu na ni a ona na mě, ale to už stojím ve frontě za nějakým dobře stavěným chlápkem. Když na mě přijde řada, aby mě obsloužila ta zrzavá holka u pultu, mám chuť ji za tu dokonalou ukázkou zdržování praštit. Jednou rukou si u ucha přidržuje telefon a druhou si hraje s hromádkou rozsypaného cukru.

„Takže budeš celý týden v Praze?“ zeptá se a nervózně se kousne do rtu.

Pfff...

„Bylo by... nechtěl bys mě... jít se mnou na tu svatbu?“ vykotá za mého protočení očí. Dostane zřejmě kladnou odpověď, protože se rozzáří jako sluníčko. „Tak to se budu těšit.“

Když pak položí telefon a usměje se na mě, tak jsem ochotná jí to za to milé chování odpustit. Ale jelikož mi zřejmě díky té euforii dá úplně jiné kafe, než jsem si objednala, tak mě ta ochota odpouštět rychle opustí.

No, to je teda den...

První kapitola

AHOJ, JÁ JSEM ESTER

O pár dní později stojím v pět ráno pořádně promrzlá na nějakém Bohem zapomenutém parkovišti na okraji Prahy. Nos už mám zimou úplně rudý a stejně tak uši.

Jestli z tohohle nenastydnu, tak už z ničeho.

Velmi nepřítažlivě popotáhnu, protože mám příliš zkrehlé prsty na to, abych si z tašky vytáhla kapesníčky. Zrovna v tom okamžiku uvidím, jak se ke mně natěšeně blíží Julka s těmi dvěma dalšími šílenými dobrovolníky.

„Už jsme si uklidili krosny do zavazadlového prostoru!“ hlásí mi, zatímco ti dva se rozběhnou k těm svým blbcům, co je šli tak brzo někam doprovodit. Julka neumlvila svoji rodinu, jelikož pochází původně až od Olomouce, a to by fakt museli být na palici, aby sem jeli jen kvůli tomu, aby ji mohli obejmout. Ostatně ona tam teď strávila celý víkend, když stěhovala všechny ty krabice. Takže k blbcům, co ji přišli vyprovodit, patřím jenom já.

„Bezva,“ usměju se na ni slabě.

„Ty ještě spíš, co?“

Jednou přikývnu, protože má pravdu. Vstávat o půl čtvrtý je prostě na houby, celý den budu jako praštěná. Jestli dneska Melí bude chtít skákat z okna, tak jí to asi odkývám, jen ať mě nechá spát.

„Pojď sem, prosím tě,“ prohlásí usměvavě a přitáhne mě do objetí. Ani se nijak nebráním, mám v plánu využít tolik jejího tělesného tepla, kolik jen budu moci. Obtočím kolem ní své ruce a přitáhnu ji k sobě ještě o něco blíž.

„Hlavně až pojeděš zpátky, tak se v té rachotině nezabij, jo?“ mumlá mi do ucha. Já jen zmrzle přikývnu a ani se nehádám za své sotva pojízdné auto.

„A ty se tam nenech zabít, jo?“

„Neboj, Esterí, já to přežiju, spíš mám strach o tebe.“

Ušklíbnu se.

„Buď na Tami milá, jo?“

„Jen když mě nebude štvát.“

„V tom případě ji už teď lituju,“ poznamená kysele, na což se já dábelsky usměju.

„Jestli má ráda děti, tak mi nebude vadit vůbec.“

„Tami?“ odtáhne se ode mě. „Ta má ráda každého.“

No to nevím, jestli mě tohle mělo uklidnit... Neuklidnilo. Prostě si na tu zázračnou Tami budu muset počkat.

OoO

Už když jsem byla malá, chtěla jsem si otevřít svou vlastní pekárnu. Jen co jsem měla dostatek rozumové kapacity a požadované zručnosti, stála jsem u kuchyňské linky a patlala jsem se s těstem. Hele, netvrdím, že jsem kdy byla normální, jen říkám, že mě to bavilo. Místo sezení u pohádek jsem prostě pekla.

Jenže mi nešlo jenom pečení, byla jsem a asi pořád i jsem docela chytrá, a tak mě rodiče dali na osmiletý gympl. A jak jsem tam rostla a rozumově dozrávala, zjistila jsem, že bych měla studovat dál. A tak jsem šla na VŠE, na obchodní právo, které by mi pak pomohlo při otevření mé vysněné malé pekárničky/cukrárny. Ale ejhle, život někdy nejde tak, jak si to jeden naplánuje, a tak jsem po třech letech skončila. Ale práce servírky není špatná. Taky pečů a díky svému šéfovi mám možnost to i prodávat, jen za to nejsem placená.

A tady jsem, třiadvacetiletá servírka s větší zodpovědností, než by si zasloužila a asi i než by si kdy myslela.

Ale nejkurióznější na mém životě je, byla a vždy asi i bude moje rodina. To bezpochyby. Když mi bylo patnáct, moji rodiče se rozhodli, že jsem dostatečně stará a že je život v kopečkaté Vysočině v Česku prostě nebaví. Tak mi dali *adieu*, hezky mě objali a pak odjeli na Havaj, kde si šťastně a spokojeně žijí.

Hm, proč ne, no? Já jsem zůstala v Česku na internátě, s možností občas dojíždět za svým starším bráchou, který byl v té době na koleji a kvůli mně i později bydlel ve studentském bytě. Nebo jsem navštěvovala svou starší sestru – ta také tehdy končila vysokou školu a bydlela „po studentsku“. K bráchovi jsem nakonec jezdila každý víkend, u sestry jsem byla asi třikrát.

No, když mi bylo devatenáct, sama jsem se do takového stu-

dentského bytu nastěhovala a jen jsem byla šťastná, že se mojí spolubydlící stala Julka. Když totiž můj brácha zbouchnul svou holku, vzal si ji a ona jeho i jejich dítě pak opustila, docela se hodilo, že moje spolubydlící má ráda děti.

„Eto, hele, co mám!“ Otočím se za tím hláskem a vzápětí zjišťuji, že jsem to asi raději neměla dělat. Nebo jsem spíš měla dávat větší pozor. Jeden by si mohl myslet, že za čtyři roky hraní si na zodpovědného polorodiče bych už měla vědět, že nechávat dítě bez dozoru v bytě, kde zrovna teď není kámen na kameni (důsledek Julčina balení), není dobrý nápad. No tak nic, no...

Leknutím odskočím od kuchyňské linky, kde zrovna válím linecké těsto, a pomalu se k ní přiblížím tak, aby jí nedošlo, že něco chystám.

„Páni, Melí, to je moc hezké, copak to je?“

„To jsou šmik-šmik nůžtičky.“ Usměje se pyšně a pak, aby mi to demonstrovala, tak mé velké šicí nůžky rozevře jen kousíček od svého obličje a pak je zase zavře.

„Ehm... moc hezký,“ zopakuji, ale už do toho nedokážu dát tolik falešného nadšení jako předtím. Ty ostré hrany byly jen kousek od jejích očí! Asi by mě hodně v dospívání nenáviděla, kdyby měla jedno pravý a jedno skleněné oko, co?

„A víš, co takové šmik-šmik nůžtičky dělají?“ Dojdu k ní o pár pomalých, opatrných kroků blíž.

„Šmik-šmikají.“

Jen přikývnu, a jelikož jsem došla až k ní, skloním se na její úroveň.

„A ty máš dovoleno šmik-šmikát, když jsi sama?“

„Ale já jsem přece s tebou, Eto.“ Eta... já vím, zní to jako ta značka na domácí spotřebiče, ale na druhou stranu, který čtyřletý, dokáže bez problému vyslovit moje jméno? Melča to i zvládne, ale nesmí u toho drmolit jako splašená. A cokoliv je asi lepšího než ty přezdívky, co mi vymýšlí můj brácha.

„Ehm...“ No, fakt dobrá logika, to se musí nechat. Někdy mám problém vymyslet, co bych tomu čtyřletému prckovi odpověděla. Když to člověk takhle přizná, nezní to pro můj mozek moc dobře.

„Ehm...“ Odkážu si. „Ale neseďš u toho!“ Poukážu na další pra-

vidlo a vítězně jí zamávám prstem před obličejem. „A když něco stríháš, máš sedět. Ha!“

Zamračí se na mě, poráženecky ohne ret a neochotně mi nůžky podá.

Hihihih! Abys mě převezla, budeš potřebovat ještě pár let, holka!

„Tak pojd!“ Chytne mě za ruku a začne mě táhnout dopředu. „Pojď už si sednout, Eto! Rychle!“

Tak, hádám, že budeme stríhat. Není to super?

Když dojdu do obývacího pokoje, moje malá už ani nevzhlédne od kreslení, do kterého se zatím pustila s pořádnou vervou a nůžky nechala zapomenuté v mé ruce. Už během té chvíle stihla prodřít papír a teď kreslí na náš stůl, ale mně to už ani moc nevádí. Ten stůl je za poslední čtyři roky tak poničený, že už se prostě nestarám. Když byla Melí menší, kousala do něj, takže teď máme všude otisky jejích mléčných zoubků. Pak jednou nestřeženě popadla moje fixy a začala na stůl kreslit mě, sebe a jejího tatku. Za to jsem ji ani nemohla seřvat, když se na mě podívala svými velkými dětskými očima a prohlásila, že si myslela, že se mi to bude líbit, jelikož takhle na ni vždy uvidím. Jen jsem se na ni usmála a od té doby nedávám na stůl ubrus, abych tu její čmáranici pořád měla na očích.

Než se k ní posadím, ještě popadnu telefon. Tam na mě čeká zpráva:

Připrav se na dnešní noc, holka! Hlídkání Melči domluvené, což znamená, že TY a JÁ jdeme ven.

SAKRA!

OoO

Otevřu dveře, na které celou minutu vydrží nepřetržitě bouchat, abych čelila jeho nadšenému úsměvu. Ten se mně na tvář moc nedeje, protože je to jen půl hodiny po tom, co jsem se stríhla vlastními nůžkami do prstu, což Melí přišlo samozřejmě hrozně vtipné. Jelikož je to malé dítě, nemůžu ji obvinít ze zlé škodolibosti, ale při záchvatu bolesti mi to tak přišlo. Nakonec trvala na tom, že si bude hrát na doktora, takže jsem ji trpělivě a s několika bolestivými tiky nechala svoji

ranku přezkoumat, načež ona prohlásila, jak to viděla v *Chirurgích*, na jejichž sledování je teda podle mě moc malá, že má pro mě smutnou zprávu, protože mám „*nemocný srdíčko*“ a že „*brzo umřu*“. Pak mi můj krvavý šrám pofoukala a dala mi na mé „*bebíčko*“ pusy, protože to mě prý zachrání. Hřálo mě u srdce, že mě má tak ráda, že by mě nenechala umřít, ale to stříhnutí stejně pořád páliło jako něco.

„Připravená pařit, Estero?“ zeptá se mě ten nadšenec.

Nádech...

Můj brácha je skvělý člověk, vážně je. A je i dobrý táta, akorát má prostě slovo nezodpovědnost zapsáno ve své DNA, takže se toho jen tak nemůže zbavit. Někdy mám pocit, že Melí je vyspělá víc než on. Ale snaží se, to se mu musí nechat.

Když tu holku zbouchl, vzal si ji a opravdu plánoval mít spořádanou a šťastnou rodinu. Jenže jeho žena asi pod vlivem laktační psychózy – ne, to bych kecala, byla totiž praštěná už dlouho předtím, než vůbec otěhotněla – si sbalila kufry a bylo to. On, kluk, co nikdy předtím ani nedržel mrně v ruce, se najednou stal svobodným rodičem.

No, svobodným... Jelikož o jeho ženě nikdo nikdy už neslyšel, tak se s ní vlastně nemohl rozvést, takže teoreticky jsou pořád manželé. Prakticky teda ne. Brácha o sobě neváhá tvrdit, že je svobodný, ale žádný vážný vztah od té doby vlastně neměl, takže na tom zatím zas tolik nezáleželo.

Brácha se ale k tomu rodičovství postavil čelem. Odhodlaně se rozhodl, že to sám zvládne. O pár hodin později mi zoufale volal, že neumí měnit plínky. Ne snad, že já bych to uměla, neuměla, ale naučila jsem se to podstatně rychleji než on. Takže to nakonec dopadlo tak, že jsme malou Melí vychovávali spolu, dohromady.

Když jí byly tři měsíce, musel se můj brácha vrátit do práce, ale to bylo naštěstí zrovna léto, takže jsem se o ni starala já. Ale když nastal říjen a s tím začala i moje škola, začala Melí chodit do jeslí. A od té doby jsme měli udělaný systém tak, že jsem ji po škole z jeslí vyzvedla, u mě byla asi do šesti, odkud si ji pak ode mě vyzvedl brácha. Z pátku na sobotu ale Melí obvykle spala u mě, jelikož brácha chodil ven.

Ušklíbnu se na něj za to oslovení, které je jedno z těch, co mě nejvíce štve. Načež on se nadšeně zazubí a přitáhne si mě do krátké-

ho objetí, při kterém mi naschvál rozcuchá vlasy. Naštvaně se od něho odtáhnu a praštím ho loktem do břicha.

„Já nikam nechci jít, Máco,“ oznámím mu, jako by mi to snad mělo pomoci.

„Ale nekecej, Esterí, a vezmi si bundu.“

Chci mu ještě něco odpovědět, něco ve smyslu, že je blbec prvního stupně, ale to už se ke dveřím přizene s veselým výkřikem *tatíííí* Melča a skočí po Mácovi. Ten ji jednou rukou zvedne ze země, zatočí s ní, čímž z ní dostane veselé chichotání, a věnuje jí mlaskavou pusou na čelo.

„Nazdar, princezno moje!“ Usměje se na ni tak, že arktické ledovce by ihned rozmrzly. „Jak ses dneska měla?“

„Skvěle, tati! Budu mít ten holčičí večer, který jsi mi ráno slíbil? Já a paní sousedka? Budu? A jak to, že jsi tu ty, když nejsi holka!“ obvinila ho. „Co tady děláš?!“

Máca, teda Matěj, přesněji řečeno, se zasměje a postaví svoji dcerku na zem.

„Jen jsem tě přišel odvést k paní sousedce a vyzvednout Ester.“

„Ale Eta je taky holčička,“ namítne a já pocítím záblesk naděje. Ten malý prcek by to ještě mohl uhrát tak, že bych nikam nemusela!

Napodobím její velké oči, ohnu ret a obrátím se na svého brácha.

„Jo, já jsem taky holčička!“

„Houby seš.“ Ušklíbne se na mě a pak se otočí na Melí. „Eta není holčička, Eta je příšerka.“

Cože?!

„Příšerka?“ zopakuje po něm Melí pomalu.

„Jo, tajili jsme to před tebou, ale už je čas, aby ses to dozvěděla.“ Pokývá důležitě hlavou. „Ester jí lidi a my jí teď jdeme sehnat nějaké na večeri.“

Zamračím se, přejdu k němu a znovu mu zabodnu loket do břicha. Jen se modlím, aby to bolelo tak, jak si přeju. Tiše záupí, ale stejně po mně hodí veselý úsměv, než k Melí pokračuje:

„A kdybychom jí brzo nesehnali někoho k snědku, bude se moc zlobit, víš?“

„Moc?“ zeptá se s rozšířenýma očima svého tatky a opatrně si mě prohlédne.

„Moc.“ Přikývne.

„Tak to byste měli jít,“ poradí mu a já ho v duchu prokleju. Sakra, vážně jsem si myslela, že ona by mě mohla zachránit.

Máca poplácá Melí po hlavě a pak se na mě vítězně zašklebí.

„Taky si to myslím.“

A to už mi najednou zčistajasna podává moji bundou.

Tak vzhůru do víru velkoměsta...

OoO

„Na,“ řekne jen a strčí mi do ruky neidentifikovatelnou směsí různých alkoholů. Jednou si k tomu čichnu a pak to položím na bar, u kterého sedím na vysoké stoličce, zatímco Máca vedle mě stojí. „Ale no tak, Esterí,“ protáhne moje jméno, když uvidí, co jsem udělala. „Odvaž se přece trochu!“

Na *odvazování se* jsem nikdy nebyla přeborník. Opila jsem se jen jednou a od té doby celkově moc nemusím alkohol. V klubech, jako je ten, kde se zrovna nacházíme, se se vždy cítím spíš nesvá než svá. Hlasitá hudba, moc lidí, moc světel, alkohol... No, mám raději poklidné večery doma s knihou v ruce nebo pochrupující Melí v mém klíně.

„Ne, díky.“ Zaksichtím se na něho. „Myslím, že jeden z nás by měl být střízlivý, až odsud odejdeme domů.“

„Jenže ty domů nepůjdeš. Ty si tady vyhlídneš nějakého hezkého chlapa a půjdeš k němu.“

Přimhouřím na něj oči a ani se neobtěžuji s odpovědí. Já vím, o co se snaží. Chápu, že se tak nějak cítí odpovědný za to, že se starám o Melí a částečně i o něj, a tak se mě snaží postrčit, abych si víc užívala života. To je od něj moc milé, ale na život máme každý jiný náhled. Mě sex s úplným cizincem nikdy ničím nepřitahoval.

„Co tamten?“ zeptá se mě a ukáže na nějakého docela hezkého kluka. Nevypadá špatně, ale když vidím, jak hvízdne nad zadkem jedné ze servírek, jen se ušklíbnu.

„Ne, to fakt ne. Díky.“

„A co...?“

Pro Boha, prosím, ať už sem přijde nějaká trapka a odvede si ho pryč!

Ale tohle jsem si přála celých sedmnáct minut – celých sedmnáct minut jeho snahy mě někomu udat – než skutečně jedna holka přišla a svým úsměvem (ale beztak v tom hrály roli i její křivky) ho ode mě konečně odvedla pryč.

Uffff!

Někdy dokáže být jako osina v zadku. Fakt ho občas chci nako-
pat.

Ale na druhou stranu, on a Melí jsou ta část mé rodiny, o které bez rozmyslu prohlásím, že je mám ráda. To, jak se ke mně po odchodu rodičů choval, mu vyneslo nekonečnou zásobu plusových bodů.

Objednám si na baru pomerančový džus a dvakrát raději zopakuji, že ho chci BEZ vodky. Barman se zachoval chytře a nehádal se se mnou, ani se k tomu nesnažil prohodit něco rádoby vtipného, jak to barmani jinde dost často dělají. Prostě mi jen šoupl sklenici pomerančového džusu a nechal mě být. Chytrý tah.

Vytáhnu z kabelky svůj telefon – není to smartphone, je to jen obyčejný telefon, já totiž na internet moc nejsem, vlastně ho v bytě vůbec nemám. Začnu psát SMS hodné sousedce, abych se ujistila, že Melí už šla s vyčištěnými zoubky spát.

Už se chystám zmáčknout tlačítko odeslat, když mi někdo promluví přímo u hlavy, abych ho přes muziku, která nabrala grády, slyšela.

„Tak co říkáš na to poslední video?“

Kapitola druhá

ČERVENOHLAVEC

Už se chystám zmáčknout tlačítko odeslat, když mi u hlavy, abych ho přes muziku, která přidala na grády, někdo promluví.

„Tak co říkáš na to poslední video?“

Zvedám okamžitě hlavu a ještě než uvidím toho nezvaného cizince, co narušuje můj osobní prostor, už se mračím. Když ale zvednu hlavu úplně nahoru, myslím, že jen zvládnou zírat.

Přede mnou stojí s lahví piva v ruce kluk. Asi. Ale jo, asi to bude kluk, i když přes tu jeho očividnou snahu na sebe upozornit je to těžko poznat. Má červenou hlavu, ale ne takové ty vínové melíry, kdepak, tenhle kluk má na své palici jasně červeno oranžovou barvu, kterou na sebe upozorňuje na míle daleko, zatímco jeho tmavé obočí s tou barvu kontrastuje. A ve rtu má piercing. A šklebí se na mě.

Přimhouřím oči, celého ho sjeďu pohledem včetně jeho tak trochu odrbaných džínů a trička s nápisem OBLAST 51 a pak na něj vytáhnu jedno obočí.

„Co?“ zeptám se nezdvořile. Nakrčí čelo a vypadá to, že jsem ho trochu vyvedla z rovnováhy, z čehož mám samozřejmě radost. Nikdo nemusí přespříliš sebevědomé lidi.

„No,“ promne si krk, „ptal jsem se, jak se ti líbilo moje poslední video.“

Jeho poslední video? Cože? *What?* Zním ho snad, abych se koukala na jeho videa z dovolený nebo co?

„Ehmmm...“ vypustím ze sebe jen nerozhodně.

„Já jsem koukal, že máš telefon v ruce, tak jsem si řekl, že jsi asi na netu a nudíš se tady, tak mě jen napadalo... je to asociace... víš...“ kótká rozpačitě, až je mi ho trochu líto. Takhle, když v obličejí chytne podobnou barvu, jakou mají jeho vlasy, vypadá i trošku roztomile.

„No, promiň, já ti nechci brát iluze, ale nemám internet v mobilu,“ pokrčím rameny. Chvilku na sebe jen rozpačitě koukáme, než si povzdechne a trochu se zachechtá.

„Víš, ta hláška obvykle zabírá jinak, teď si vůbec nejsem jistý, co mám dělat,“ přizná a zazubí se na mě.

„No, asi není nejvhodnější, když mi naznačuješ, jak seš u holek úspěšný. To většinou žádná neocení,“ ušklíbnu se na něj.

„Ups?“

„Ups,“ potvrdím mu a pak nakrčím nos, což je jeden z mých zlovyků. Nic zvláštního tím ani nevyjadřuji, prostě to jen dělám, když se mi už nic nechce říkat.

„Tak jo,“ nadechne se a podívá se mi červenohlaváč do očí, „já jsem Andy.“

„Andy jako Andrew?“

Přikývne. Trochu se na to zamračím, protože nemá vůbec žádný přízvuk.

„Jako Ondra?“

Znovu přikývne.

„Takže se jmenuješ Ondřej,“ shrnu to.

„Vinen v plném rozsahu,“ zakřením se na mě. „A jak se jmenuješ ty?“ zeptá se a pak se vyhoupne na volnou stoličku vedle mě.

„Ester,“ odpovím pomalu, protože v hlavě zvažuju, jestli to nějak náhodou nemůže zneužít proti mně.

„Zdarec Ester,“ usměje se na mě a pak mým směrem natáhne ruku, aby si se mnou potřásl, což je na večerní klub docela podivné gesto stejně jako ten jeho pozdrav, ale já jsem podivná celá, takže mi to vůbec nevadí.

„Ahoj Ondro,“ řeknu a podám mu svou ruku do té jeho. Skutečně mi s ní potřese, ale nepustí ji hned, jak by měl. Nejdřív mě jeho prsty pohladí po hřbetu, což mi do těla vžene podivný hezký pocit. Ondra se na mě usměje, docela vyrovnaně a potěšeně, a pak mou ruku zase pustí. Automaticky natáhnu prsty a pak je sevřu v pěst.

„Takže Ester...“ nakloní hlavu na stranu a rozpustile se na mě usměje. Trochu u toho vypadá jako velké dítě.

„Hm?“

„Máš hezký jméno,“ oznámí mi najednou a zase hlavu narovná.

„No, tak to je teda neotřepaná fráze,“ ušklíbnu se.

Pokrčí rameny a nešťastně se zatváří. „Nic jiného mě nenapadlo.“

„Tak to jsem ráda, že jsem tak inspirativní.“

„Ááá, ironie,“ mrkne na mě. „To se mi líbí.“

„Ale o to, co se ti líbí, se moc nestarám. Tys zatím nepředvedl nic moc oslnivého, abych o tebe projevila nějaký zájem.“

Pobaveně se na mě ušklíbne a opře se na své stoličce, než na mě vyzývavě vytáhne jedno obočí. „Co bys chtěla vědět, Ester?“ To, jak říká moje jméno, je zvláštní. Pohrává si s ním na jazyku, zatímco mu vesele září oči. Jako by snad přišlo zajímavé, jako bych mu snad já přišla zajímavá.

Tentokrát jsem to já, kdo hlavu nakloní na stranu. Mám pokušení se ho zeptat, na co ho u všech čertů myslel, když si nechal nabarvit hlavu na červeno, ale nakonec vyhraje zcela praktická část mého mozku.

„Čím se živíš?“

Je zrovna uprostřed pohybu, kterým by si přiložil flašku k puse, ale když se zeptám, zastaví se a docela vyděšeně se zamračí. To mě přivádí k myšlence, jestli on to nebude nějaký zločinec. Při myšlence, že by ten chudák musel s touhle nenápadnou hlavou prchat pryč z místa činu, se ušklíbnu. Možná je to ale hacker, hacker by z něho byl asi dobrý. I když na člověka v pozadí taky moc nevypadá.

„No,“ znovu si promne krk rukou, „já točím videa.“

„Takže si jako kameraman?“

„Ani ne,“ prohlásí pomalu.

„Tak co?“

„No, já točím videa a dávám je na internet.“ Překvapeně na to prohlášení vytáhnu oči.

„A tím se jako dá žít?“

„Já si přivydělávám i jinak,“ zamumlá a pak se trochu zamračí. „Tohle je jako nějaký vtip?“

„Vtip?“ zopakuji po něm nechápavě. „Proč by to měl být vtip?“

Znovu nakloní hlavu, vyvalí na mě oči a pak se jeho rty roztáhnou do upřímného úsměvu.

„Ty se mi, Ester, líbíš, a to teda jako fakt hodně,“ pokývá hlavou. Na ten kompliment se jenom usměju, protože víc se mi k tomu dodat nechce. Ten kluk je prostě ztřeštěný. Ale asi se mi to taky tak trochu líbí. „Tak, už jsi na mě našla něco oslnivého, co by rozvířilo tvoji hladi-

nu zájmu?“ Zaculím se, protože se tomu prostě nedá pomoci, objedu hranu své sklenice s pomerančovým džusem jedním prstem, než se na něho znovu podívám.

„Možná.“

„Možná?“ Vytáhne na mě obočí a kousne se do rtu. A já si hned připadám trapně, že jsem něco jako „možná“ vypustila z úst.

„Jo,“ prohlásím rozhodněji.

Zazáří na mě svým širokým úsměvem, pak prsty obou rukou zabubnuje na barmanský pult, a když promluví, cítím z jeho tónu vřelost.

„Ester, Ester,“ zopakuje moje jméno. „S tebou bude spousta zábavy, holka.“

„Mám spíš pocit, kluku,“ použiju stejné oslovení jako on, „že zábavu umíš obstarávat ty.“

Jemně se zasměje a natáhne se pro moji ruku. Než se mě ale stačí dotknout, ozve se výkřik:

„Esterko!“

Ááá, zdrobnělina! Já ho asi fakt přerazím...

Otočím se, zrovna, když se kolem mého pasu obmotá Máčova ruka. Kluk, Ondra naproti mně se zamračí. Chápu, kam se jeho myšlenky zatoulaly. S tím, že si nejsem se svým bratrem moc podobná, není těžké dojít k nesprávným závěrům. Naštěstí Máca lidi v tomhle omylu moc často nenechává.

„Esterko, sestřičko moje milovaná,“ prohlásí, čímž mě donutí se trochu ušklíbnout, pak mě vezme do kravaty a rukou mi prohrábne vlasy, takže mi dokonale rozhází účes. „Promiň, že ruším tvoji zábavu, ale zrovna mi napsal kolega z práce, jestli bych za něj zítra nemohl jít, takže,“ pokrčí rameny, „musím domů a nechci tě tady nechat samotnou na pospas vlkům.“

Ušklíbnu se na něj, odtáhnou se od jeho ruky a přitáhnou si ke rtům sklenici, abych dopila svůj předražený džus. Tolik k té zábavě, kvůli které mě sem vytáhl.

„Já ji klidně můžu doprovodit domů,“ ozve se Ondra. Máca se po něm otočí a pak překvapeně vytáhne obočí.

„No, ona nebydlí zrovna za rohem.“

„Haló!“ vykřiknu a dloubnu svého bratra loktem do břicha. „Já jsem tady! Nemluvte o mně ve třetí osobě.“

„A navíc dokáže být pořádně nepříjemná, takže bych se o tebe i bál,“ dodá můj krkavčí bratr, čímž si od Ondry vyslouží pobavený smích a ode mě jeden smrtící pohled.

„Vypadá ale mile,“ přidá se k němu Ondra, takže se zamračím i na něj.

„Zdání klame, *kámo*,“ prohlásím s odfrknutím, sklouznu ze své vysoké stoličky na zem a hned jsem o půl metru kratší. Výhoda tenisek, které jsem si vzala, je, že nemusím balancovat na podpatcích. A díky Bohu za to!

Zvednu ruku a mávnu na Ondru. „Ráda jsem tě poznala.“

„Moc se neluč,“ usměje se na mě. „Já si tě najdu na *fejsu*!“

Jen se ušklíbnu a zakroutím hlavou, protože vím, že i kdyby se uhledal, nenajde mě. Nejsem moc velký fanda sociálních sítí.

Můj brácha mě chytne za loket a začne mě vyvádět k východu klubu. Pak se ale ještě otočí za červenohlavcem a s pobaveným úšklebkem prohlásí: „Zdarec Andy!“

Jak se zatváří oslovený, nevidím přes záda nějakého chlápka, co se mi vecpal do obzoru. Necháपavě se na svého velkého brášku zamračím, zatímco on se na mě pobaveně zakření.

„Ty vůbec nevíš, kdo to byl, co?“

Pokrčím rameny.

„Kluk s červenou palicí, co točí nějaký videa.“

Na to přímo vyprskne smíchy, za což ho loktem dloubnu do žeber. Chytrolín jeden!

„Ester, ty bys doma potřebovala internet jako sůl. Ten kluk, s kterým jsi mluvila, je na něm *docela* slavný, víš?“

„Tak to ať si to teda užije,“ ušklíbnu se jen.

OoO

Tak jo, byt mám uklizený, jako nikdy předtím nebyl. Dokonce jsem i vylezla na židli a umyla prach až úplně ze zadní části skříně. Vzala jsem si dneska z práce volno, abych to všechno stihla. Ale to je v pořádku, alespoň vím, že to všechno bude v pořádku, že se jí tady bude líbit.

Sakra, musí se jí tady líbit, jinak nezaplatím nájem.

Má být hodná a já taky dokážu být hodná. To už máme jednu věc společnou, ne?

A určitě se najde i něco víc. Julka říkala, že má ráda zvířata a já... ne. Tak něco jiného. Má mít ráda děti a já mám ráda Melí, takže to se taky počítá.

Bude to dobrý...

Jenže když mě z napjatého sezení na gauči v úplném tichu vyruší zvonek, nadskočím leknutím. Jako omámená se zvednu a zamířím ke dveřím.

Jdeme na to.

Otevřu dveře a první, co mě napadne je: *Co jsem komu udělala?!*

Má dredy, je oblečená v takovém tom přírodním, jistě ručně dělaném oblečení a vypadá jako veganka. Já budu bydlet s vegankou! To není možný! Já miluju maso, dělám ho tak třicetkrát do týdne! Netuším, co jedí vegani, ale ať na mě nechodí s otrubami, ty jsem jednou byla donucena zkusit a bylo to peklo! PROČ mi to Julka udělala? PROČ se musela odstěhovat?

Bože, já fakt ze změn panikařím.

„Ahoj, ty budeš Ester, že?“ Usměje se na mě tak mile, až mě z toho začnou bolet zuby.

Jak jsem řekla, jdeme na to.

Kapitola třetí

CHOVATELKA SLONŮ

Vytáhla jsem formu. To je, jako by kuřák vytáhl celou krabičku cigaret a vykouřil ji, aby se uklidnil. Nebo kdyby si někdo začal koustat nehty. Já, když jsem nervózní nebo nejistá, tak z plna hrdla pečů. Koláče, řezy, dortíky, cukrovinky, sladkosti, tyčinky, muffiny, laskonky, sušenky... snad úplně všechno, ale nejvíc ze všeho, to pečů dorty a koláče. Už dávno jsem došla do doby, kdy jen zřídkakdy používám psané recepty z kuchařek nebo časopisů, většinou jen vymyslím recepty z hlavy.

Jako třeba dneska, dneska o sobě vím, že potřebuju něco sakra silného. Takže dělám limetkový koláč s korpusem z rozdrobených celozrnných sušenek, které jsem pekla tři dny předtím.

Zatímco já vymačkávám z těch citrusů šťávu a nechávám se oslnit tou úžasnou vůní limetky, Tami neboli Tamara pobíhá po bytě a vybaluje si to, co přivezla, ve svém pokoji a společné koupelně.

„Ahoj,“ osloví mě nejistě a zastaví se jen kousek ode mě. S rukama na ždímači a zarputilým výrazem se na ni otočím. „Neruším?“

„Ne,“ zavrčím.

„Ou... Bezva, jen mě zajímalo, mám tu pár fotek,“ pohledem sklouzne k rukám, kde drží několik rámečků, „a všimla jsem si, že ty máš v obýváku nějaké své, tak mě zajímalo... no, mohla bych si tam ty fotky dát taky?“

Se mě fakt ptá? Já, když jsem se sem přistěhovala, prostě jsem vytáhla fotky, koupila rámečky a cpala ty, co jsem měla ráda, všude po stěnách i po poličkách. A Tami se ptá... Mile se na mě usměje a prsty jedné ruky si projede dredy.

No, teda ne, že bych chtěla koukat na cizí lidi, ale docela by mě zajímalo, z jaké rodiny Tami pochází. Mají její rodiče také dredy? A konečně, poznám teda podle fotek, jestli je fakt veganka?

„Jasně,“ přikývnu na ni.

„Díky,“ rozzáří se hned a odběhne do obýváku, kde, jak koutkem oka vidím, rozvěšuje ty své fotky. Pak si je musím podrobně prohlédnout. Netrvá to moc dlouho a Tami zase stojí v kuchyni, spojené s obývánkem, jen kousek ode mě.

„Takže, Julča mi něco řekla, ale můžu se ptát? Nebudu tě rušit?“
Ať to máme za sebou...

„Ano?“ zeptám se a tím ji pobídnu k těm jejím otázkám, zatímco začnu do mísy udusávat tu drobenkovou směs.

„Máš dítě, že?“

„Melí,“ prozradím jí jméno. „Je to dcera mého bráchy, ale já se docela dost podílím na výchově, takže Melí je tady často.“

„No, to je skvělý!“ usměje se na mě zářivě. „Mám děti moc ráda. Co ji baví? Kreslí, peče?“ Kývne na mě a na mou rozdělanou práci.

„Všechno. Jsou jí čtyři, takže je ve fázi, kdy ji baví úplně všechno, prostě poznává svět,“ pokrčím rameny.

„Skvěle!“ rozzáří se znovu při mé odpovědi. Mám pocit, že za chvíli tou pozitivní energií praskne. „Takže kdy sem přijde? Kdy tu malou princeznu můžeme čekat?“

Otočím se na ni. Princeznu? Vážně? Vždyť mou malou Melí ještě ani neviděla.

„Vodím ji sem každé odpoledne po práci a je tu většinou celé odpoledne tak do pěti, do šesti, než si ji tady vyzvedne brácha. A taky tady většinou spí z pátku na sobotu,“ vysvětlím jí pomalu. Pak si povzdechnu a dodám: „Nebude ti to vadit?“

„Mně?“ pokrčí čelo upřímným údivem. „Co blázníš!? Vůbec ne! Jsem nadšená, že budu mít tak mladou společnost. Malé děti jsou opravdu úžasné. Vlastně jsem chtěla být učitelka, ale pak jsem se raději rozhodla pro zvířátka, protože ty jsou často bezbrannější.“

Ehm... Vždycky jsem si myslela, že učitelky jsou skryté (nebo ne zas tak skryté) masochistky, když se vydají na takovou dráhu plnou nebezpečí. Já moc děti nemusím. Teda Melí opravdu zbožňuji, ale ta je moje, takže to se těžko může počítat.

„To je... zajímavé,“ dodám jen přídavné jméno, jelikož si moc nejsem jistá, co jí na to mám říct.

Tamí jen pořád s tím veselým a šťastným úsměvem přikývne a pak pokračuje:

„Kde pracuješ?“

„V jedné malé rodinné kavárně,“ odpovím jí a vytáhnu druhou formu, abych směs namačkala i tam.

„A kde to je?“

„Kousek od 17. listopadu, poblíž fildy. Chodí k nám hodně studentů.“ Hodně studentů se svými studentskými řečmi a snahou změnit svět. A pak, jelikož už mám otázek na tělo dost, otočím svůj pohled znovu na ni a začnu se ptát já.

„Co ty? Kde pracuješ?“

„V zoologické zahradě. Dělán ošetřovatelku slonů.“

Ach... tak to jo. Jak říkala Julka, milovník zvířat. Nicméně jsem se nemohla ubránit myšlence, jak moc by se malé Melí v ZOO líbilo.

„V Tróji?“ ptám se dál.

„Jo-o, tam. Ta práce je úžasná, úžasně naplňující,“ přikývla. „Jsem za ni moc ráda.“

„Bezva,“ řeknu jen a začnu na drobenkový korpus lít limetkovou náplň. A teď přejdeme na vážnější otázky: „Tak, co se stalo s tvou minulou spolubydlicí?“

„Vdala se. Tuhle sobotu.“

Hmm... to si asi můžu ověřit, že? Kdyby její bývalá spolubydlicí umřela, asi bych o tom četla v novinách.

„Vycházela jsi s ní dobře?“

„Jistě. Rika je opravdu skvělá. Výborná kamarádka, ohleduplná spolubydlicí a jsem si jistá, že bude a je i úžasná manželka.“

„A kde bydlí teď?“

„Stěhuje se do Norska se svým mužem. On je totiž norský politik a tady byl jen na nějaký čas jako diplomat. Skvělý člověk, opravdu.“

Ááááá! Ještě jednou použije slovo „skvělé“ a praskne mi hlava.

Nádech. Výdech.

Come on, Ester! Potřebuješ peníze na nájem, zvládneš přece pár pozitivních slov, ne? To bude v pohodě. Úplně v pohodě. Jen ať nepoužívá zdrobněliny. Když to dělá někdo starší šesti let, zakousla bych ho.

„A nechceš s těmi dortíky pomoci? Sice nejsem žádná kuchařka, ale zvládnout bych to mohla.“

Oh my God...

OoO

Jen co se mi koláče upečou, jeden, ten horší, popadnu, křečovitě zamávám na Tamaru a hned se z bytu spakuju. Potřebuju jen chvíli klidu někde jinde. A kde je klidněji než ve věčně neuklizeném mládeckém bytu mého staršího bráchy, kde se na podlaze valí tisíce a jedna hračka mé hyperaktivní neteře?

Jo, zamířila jsem do bytu k Mácovi, který je od toho mého ne celých dvacet minut. I s tím koláčem, protože Máca miluje sladké a já miluju jeho. Teda... no, občas, když mě moc neštve. A dneska bude doma, protože si kvůli mému volnému odpoledni musel vzít volno i on sám, takže mě štvát rozhodně bude.

„Nazdar, moje malá sestřičko!“ vykřikne, když mi otevře svoje dveře. „Jaká je tvá nová spolubydlící?“

Jen si odfrknu a proderu se kolem něho dovnitř, přičemž on mi z rukou sebere limetkový koláč.

„Tak jaké je?“

„Sladká,“ odpovím mu. „Taková... hodná.“

„Eto!“ Automaticky otevřu náruč a nechám Melí, aby na mě skočila, což taky udělá s takovou rázností, až zavrávorám, ukročím o krok zpátky a nechám se podepřít svým bráchou.

„Melčo, zlatí, nemůžeš takhle skákat na Esteru,“ napomene ji vesele Máca, zatímco já se na něj za tu nejnovější zkomoleninu zamračím. „Už seš velká holka a Ester zatím nemládne, to víš.“

Melí se na něj podívá a pak vážně přikývne.

„Takže bude mít vrásky a pak šedivý vlásky?“ zeptá se svého táty.

Máca se křivě usměje a pak přikývne.

„A bude nosit plenky,“ doplní ji. Zamračím se na něho a tak, aby na mě Mel, pořád umístěná v mém náručí, neviděla, na něj vyplážnu jazyk.

„Seš starší,“ zašeptám jeho směrem. Jen se zasměje, podrbe mě na hlavě (tedy velmi dobře využije toho, že mám plné ruce Mel a nemůžu se efektivně bránit) a pak zamíří do hloubky svého bytu a já se i s malou holkou vydávám za ním.

„Co to tady smrdí?“ stěžuju si hned.

„Bych taky rád věděl, ale doufám, že to ten tvůj koláč přebije!“

zavolá na mě z kuchyně, zatímco já položím Mel na zem a sednu si na pohovku. Teprve teď si všimnu, že Mel ve vlasech visí kartáč. Přitáhnu si ji k sobě a nespokojeně mlasknu.

„Prosim tě, co jste to s taťkou zase vyváděli?“ zeptám se jí, když zanalyzuju tu katastrofu v jejích vlasech.

„Mára ve školce mi dal do vlasů žvejku a taťka mi je chtěl uštíhnout,“ odpoví mi smutně. „Ale já jsem moc a moc brečela, tak taťka řekl, že mi to rozčeše, ale moc to bolí.“

„Copak taťka,“ našpulím na ni rty, čemuž se malá hned zasměje. Přitáhnu si ji k sobě na klín a začnu jí vlasy opatrně rozčesávat sama. Nevím, jestli mi to půjde líp, ale rozhodně to umím udělat šetrněji.

„Co zas já?“ zeptá se Máca, který zrovna přišel z kuchyně s talířkem plným mého limetkového koláče. Hned si kousne. „Bože, to je lahoda,“ pronese, což mi na tváři vyvolá pyšný úsměv.

Mel na svého taťku hned otevře pusou.

„Chceš dát kousnout?“ zeptá se jí.

Holčička horlivě přikývne hlavou s pusou stále otevřenou dokořán. Máca se na ni zazubí, udloubne kus koláče a vyhodí ho do vzduchu. Mel hbitě uhne hlavou a ten kousek chytí do pusy.

„Šikovná,“ pochválí ji Máca a podrbe ji na bradě. „No jo, to je moje holka.“

Jen se na něj nechápavě zamračím a pohodím jednou volnou rukou do vzduchu.

„Co zas?“

„Přestaň vychovávat svoji dceru jako psa,“ napomenu ho. Jen na mě protočí oči a odfrkne si.

„S tebou je ale zábava.“

„Velká!“ vykřikne Mel, co zrovna spolkla koláč. „Eta je ta nejlepší Eta na světě!“

Jen na Mácu vytáhnu pobaveně obočí a vítězně se na něj usměju. Brácha se posadí do křesla naproti mně, pokrčí rameny a začne:

„Tak co ta nová holka?“

„Už jsem to řekla,“ odpovím a znovu začnu Meli česat. „Je moc milá.“

„Ou!“ protáhne Máca. „Tak za co ji nebesa trestají, že musí bydlet s tebou?“

„Hele, nech si toho.“

„Ale no tak, přece víš, že jsi hrozná.“ Jen se na něj podívám. „Na milé lidi rozhodně.“

„Já za to nemůžu. Nevím proč, ale milí lidi mě štvou,“ pokrčím rameny.

„Kvůli Dance,“ odpoví hned a zase si kousne. „Je to fakt skvělý.“

„Je limetkový. A proč do toho taháš Danku?“

Danka, Daniela je naše nejstarší sestra. Je o celých devět let starší než já, ale nikdy to mezi námi nebylo takové, že by měla potřebu mě chránit.

„O Dance každý tvrdí, že je milá.“

„Jenže skutečnost je daleko jinde,“ ušklíbnu se. „Nebo si nepamatuješ, jak naposledy, když měla hlídat Mel, předstírala angínu a tys ji pak hned další den potkal v baru?“

„No, a o to tu jde,“ máchne rukou. „Lidi o ní tvrdí, že je milá, ale když ji někdo líp pozná, zjistí, že je to mrcha,“ vysvětluje mi s plnou pusou. Za to slovo se na něj zamračím a kývnu na Mel. Jen se rozpačitě usměje a pak pokračuje dál. „Je to pravda,“ brání se, a to mu musím přiznat. Danka je mrcha a to přiznávám i přesto, že je to moje sestra. „A proto máš strach z milých lidí, prostě se bojíš, že se z nich taky vyklubou Danky.“

Jen se na něj zamračím.

„Jsi ajťák, ne psycholog, tak si to nech.“

Zazubí se na mě.

„Ale jsem taky tvůj starší bráška, Estulí,“ našpulí na mě pusou. O můj Bože, tahle zkomolenina mého jména je to nejhorší, co ho kdy napadlo. A s touhle myšlenkou, jako na zavalanou, Melí vykřikne:

„Estulí!“

Zatraceně!

„Počkej, počkej!“ mumlám tiše hrozby ke svému bratrovi, zatímco on se jen baví.

„Eto, to bolí,“ fňukne Mel. Nějakým záhadným způsobem jsem začala tlačit na kartáč. Určitě za to nemůže můj otravný bratr a jeho ještě otravnější připomínky. Pfff!

„Promiň, beruš, budu jemná,“ slíbím jí a znovu ji začnu rozčesá-

vat vlasy, zatímco můj bratr a Mel se na sebe ksichtí a hrají hru o nejhloupější, nejdětinštější obličej. Je trochu děsivé, že brácha v tomhle vždycky nad svojí čtyřletou dcerou zvítězí.

A u toho se ještě zvládne cpát tím limetkovým koláčem.

Po deseti minutách v klidu se Mel začne ošívát a na mém klíně poposedávat. Viditelně ji to už moc nebavilo, ale ta žvýkačka jí prostě nešla z vlasů. Budou na to muset jít nůžky. Podívám se na svého brácha, který se zrovna snaží dotknout se jazykem špičky nosu.

„Nůžky,“ naznačím mu pusou. Vytáhne na mě nechápavě obočí. „Nůžky,“ zopakují a pak jednou rukou naznačím požadovanou věc. Vševědoucně se na mě usměje a pak kývne hlavou směrem za mě. Otočím hlavu a uvidím za sebou vytoužené nůžky. Natáhnu se pro ně a opatrně, aby si mě Mel nevšimla, je popadnu.

S Mácou už jsme sehaní, zatímco on ji rozptyluje, já pomalu stříhám tu trochu vlasů se žvýkačkou. Pak těch pár pramínků schovám do kapsy od kalhot, aby mě Melí nepodezřívala.

„Tak hotovo,“ usměju se na ni. Mel se hned přestane pitvořit, seskočí mi z klína a rozběhne se bez dalšího slova pryč.

Máca si odfrkne a otočí se za jejími vzdalujícími se zády.

„Amélie!“

Melča se díky tomu, že použil celé její jméno, hned zastaví a provinile se otočí.

„Je mi to moc líto!“ vyhrkne, aniž by věděla, proč ji Máca zastavil. Usměju se, protože tomu jejímu psímu pohledu člověk prostě nemůže odolat.

„Nepoděkovals Ester,“ připomene jí. Mel se zatváří velmi zahanbeně – to ona umí dobře, tvářit se, to jí jde – a pak ke mně přistoupí o pár krůčků s rukama za zády.

„Děkuji ti, Esssterrr. Mám tě moc ráda.“ A pak se ke mně rozběhne a dá mi pusou na nos, než ze mě zase rychle seskočí a znovu se rozběhne směrem ke svému pokoji.

„A já jsem vosk,“ protočí Máca oči. Tentokrát se na něj vítězně zazubím já. „Smaž si ten protivný úsměv z ksichtu, Estero jedna, a raději mi řekni, jestli jsi už napsala tomu klukovi z baru.“

„Komu?“

„Andymu.“

„Aha.“ Jo, přesně, aha. To je tak všechno, co na to téma mám. Jen jsem doufala, že brácha si na tohle nevzpomene. Myslela jsem, že už prostě pochopil, že nechci, aby mi někoho dohazoval. To prostě nikdy nedopadne dobře. Živě si pamatuju, jak mě donutil jít na rande s jedním jeho kamarádem. Měla jsem z toho noční můry. Ten chlapík byl v pohodě, milý, ale... ale vůbec jsme si nerozuměli. A já pak měla depku a snědla jsem dvě tabulky čokolády, než se to zlepšilo.

„Aha?“ zopakuje po mně.

Pokrčím rameny.

„Aha,“ potvrdím mu. „Jak bych mu asi tak mohla napsat? Nemám doma internet a jeho poštovní adresu neznám.“

Odfrkne si.

„Net máš v práci, takže se nevymlouvej.“

„A dyť už si mě beztak ani nepamatuje!“ nespokojeně mlasknu. „Myslím, že ztratil zájem, když jsem mu řekla, že ho neznám.“

„Já si zase myslím, že to jeho zájem jen zvýšilo,“ vytáhne na mě obočí.

„Prosim tě, Máco, nech si to,“ odfrknu si. „Jako bych měla čas začít si něco s nějakým chlápkem s červenou hlavou.“

Máca jen nevinně pokrčí rameny, usměje se na mě a dojde si pro další kus limetkového koláče.

OoO

Koukám na stěnu, kam si Tami – Tamara, chovatelka slonů – pověsila ty své fotky. Pověsila si jenom dvě, což je vzhledem k mému množství docela málo. Na jedné se s nějakým slonem, objímá mu nohu. Na druhé zase se slonem – fakt nedovedu říct, jestli je to ten samý nebo ne – a v ruce drží nějaký kus papírů, na kterém jsou písma, která ale rozhodně nedovedu přečíst. Tolik k mé teorii o tom, že se z fotek dozvím něco o její rodině. Tůdle! Akorát vím, že má ráda slony a to je teda překvapení.

„Ahoj!“ Leknutím nadskočím, když se to ozve u mého ucha. „Jé, nevyděsila jsem tě?“ ptá se hned má nová *spolubydlící*. Otočím se na ni a zjistím, že se na mě velmi mile usmívá a mě z toho až naběhne husina.